Vânătorii

o ficțiune de Radu Pintea

“Nu acte n’a un passé”
F.Nietzsche

Longrad şi Marco erau doi munteni coborâți de nevoi din aerul tare al înălțimilor spre şes unde lumea era mai multă şi părea să se împace mai bine cu viața. Nu le-a fost chiar uşor să se strămute în Blos-de-Valé, prima aşezare ieşită în cale, dar până la urmă n-au avut ce face şi au rămas; niciodată un om nu poate să-şi dea seama de ce rămâne într-un loc nici cei doi nu şi-au dat seama pentru ce s-au aciuat în aşezarea aceea cenuşie de la poalele muntelui Krip cu pante abrupte şi păduri întunecate şi dese de brazi mirositori.
“Cu cât ne îndepărtăm de munte are să fie şi mai rău. Mai bine să rămânem aici,” hotărî Longrad şi Marco fu de acord.

În prima noapte au dormit într-o baracă de tablă ondulată; zilele care au urmat angajării situația s-a schimbat oarecum. Dimineață, îndrumați de pietonii grăbiți şi morocănoşi din Blos-de-Valé au ajuns la biroul central. Înăuntru îi aştepta un bărbat impunător şi tăcut, îmbrăcat într-un halat de doc albastru, albit de îndelungată purtare. După ce şi ascultă şi puse să semneze nişte hârtii şi le făcu semn să-l urmeze.

Tot drumul, acesta nu scoase o vorbă; era şi el la fel de morocănos ca toți ceilalți locuitori din Valea Kripului. Acest lucru nu-i deranja pe cei doi munteni. Ei erau demult obişnuiți cu tăcerea. După vreo zece minute de mers pe jos printr-o pulbere fină cenuşie ca plumbul, cei trei ajunseră la cuptorul de ciment.
“Aici veți lucra voi,” spuse inginerul cercetându-le fețele cu minuțiozitate.
“Ce e de făcut?” găsi cu cale să întrebe unul dintre ei. Inginerul abia schiță un surâs şi ridică imperturbabil din umeri.
“Să completați registrul, sunt acolo câteva date care trebuie trecute din oră în oră, temperatură, presiune ulei, debitul de rocă sfărâmată care intră şi care iese. Îmi pare rău că nu veți putea lucra împreună. Tu vei sta în capătul ăsta iar tu la ieşire, ” numi el cu degetul în buzunar mai întâi pe Marco, apoi şi pe Longrad.
Cei doi priviră în lungul cuptorului. Era un cilindru lung de cel puțin treisute de metri ce se învârtea încet pe nişte role mari. Sub țeava aceasta uriaşă, din loc în loc se ghiceau flăcările arzătoarelor cu gaze. Şi deasupra lor țeava cea lungă se învârtea.
Cei trei se aflau acum la unul dintre capete, cel pe unde se alimenta roca adusă de o bandă rulantă direct de la stația de concasare. Un acoperiş de tablă ondulată acoperea

aproximativ zona. Nimic în afară de un fel de cutie de scrisori bine izolată; în ea registrul ce trebuia ținut. Marco se duse până acolo şi îl răsfoi cu emoție. Ultima înregistrare fusese făcută cu cel mult jumătate de oră în urmă. Dădu să întrebe ceva, dar chiar atunci inginerul le spuse "la revedere" pe acelaşi ton morăcănos, după care se întoarse cu spatele la ei şi plecă. Se opri totuşi pe o mică denivelare pudrată din belşug cu ciment şi le aminti pe acelaşi ton obosit să facă a doua zi şi vizita medicală.
Apoi plecă odată cu vântul ce stârnise mici nori de pulbere în locul unde se oprise. După câteva clipe inginerul nu se mai văzu pe cărare.
"Mă duc dincolo."
"Cum vrei, Longrad. Mi-e indiferent la ce capăt lucrez."
"Cât praf, Iisuse!"
"O să ne obişnuim. Sunt sigur că mai jos, poate chiar după muntele ăsta," mai spuse el arătând spre Krip cel semeț, "viața trebuie să fie şi mai murdară decât aici. Eu aş zice că am avut noroc că am găsit de lucru. Mi se pare cea mai uriaşă maşinărie din împrejurimi. "
"Şi singura – ai băgat de seamă? În afară de cuptor nu prea mai e nimic în ….asta liniştită. Cred că o să ne îmbolnăvim… "
"Nu cred. Când ajungi să te obişnuieşti prea mult cu ceva, nu te mai poți îmbolnăvi de acel ceva. Cum crezi tu că trăiesc oamenii care s-au născut aici?"

În vale, jos, se vedea aşezarea, cu case destul de înalte, majoritatea din bârne de brad pe temelie de piatră, cu ferestre largi, perdeluite. Acoperişuri de țiglă roşie. Şi totu sub o pătură de praf gros de cinci centimetri.
"Aşa e," spuse Longrad. "Ei trăiesc demult aici şi tot aici îşi usucă şi rufele. Cred că ai dreptate, Marco; ne vom obişnui până la urmă."
"Totuşi, cât praf!…"
"Mă duc."
"Ne vedem la prânz."
"La prânz, Marco."

Marco îl urmări cu privirea până când mogâldeața ajunse acolo unde se termina cuptorul. Mogâldeața făcu un semn cu mâna, foartea aproape de tubul uriaş, rotitor, iar Marco îi răspunde cu acelaşi gest.

Cuptorul cel mare se învârtrea huruind molcom şi împrăştia în jur o căldură plăcută. "Bine mai trebuie să fie aici iarna chiar dacă nu prea ai unde să te adăposteşti; cel puțin e cald." Arzătoarele funcționau cu gaz metan şi Marco trase concluzia că Blos-de-Valé trebuie să fi fost foarte bogată în resurse petroliere.

Se apropia ora.

Marco luă registrul. Era gros cam cât două cărți de telefoane puse una peste alta şi avea coperțile metalice. "Ca să nu se uzeze," gândi Marco plimbându-şi degetele peste suprafața lor şlefuită, ciupită pe alocuri, dar nici un pic ruginită.

Marco începu să caute indicatoarele.

Longrad cobora. Era o pantă dulce dar senzația de gheţuş era accentuată de norişorii mici şi albicioşi ce se ridicau la fiecare pas şi lăsau impresia că pentru puțin susțin tot corpul pentru ca imediat să se surpe sub pingele iar călătorul pe ale sale iluzorii aripi să cadă şi el înapoi pe pământ. Longrad se dezechilibră şi el de câteva ori şi atinse cu mâna cuptorul de ciment. Era fierbinte.

Trebuie să fi venit ora.

Longrad începu să coboare din ce în ce mai repede şi din cel în ce mai bine, controlându-şi minuțios, ca un adevărat schior derapajul prin praful aiuritor şi atotprezent, aproape selenar. Când ajunse la capăt gâfâia.

Ridică privirile. Ieşirea cuptorului era identică cu celălalt capăt unde îl lăsase pe Marco. Privi cu atenție banda rulantă ce ieşea din gura enormei țevi dar oricât se concentră nu reuşi să-şi dea seama ce face de fapt banda transportoare, în ce sens merge. Privi înapoi şi zări undeva mogâldeața lui Marco aplecată lângă cuptor şi îi făcu un mic semn cu mâna. Marco îi răspunse cu acelaşi gest. Luă registrul şi începu să treacă în el valorile indicate de instrumente. Unele indicatoare le găsi cu oarecare greutate nefiind puse toate pe acelaşi panou pentru a uşura supravegherea, ci păreau risipite peste tot aşa că trebui să umble şi să se cațere după ele până când linia de date din registru fu aproape completată: mai lipsea un singur instrument. Oricât se strădui însă Longrad nu-l găsi şi plin de conştiinciozitate lăsă spațiul liber în registru şi hotărî să-l informeze imediat pe inginer asupra acestui lucru.

Tot învârtindu-se el de colo colo, Longrad dădu însă peste altceva; era un receptor telefonic amplasat undeva sus, tocmai în capătul unei pasarele cam şubrede de sub banda transportoare. Îl puse imediat la ureche şi în primul moment nu auzi nimic. Nu se vedea nicăieri nici o manivelă de magnetou sau vreun buton de apel dincolo. Longrad nu putea să ştie unde era dincolo dar bănuia încă de la început că firul ar fi putut duce direct chiar la biroul inginerului.

"Alo?…alo?…alo!…"

Nimic. Nu avu vreme să se gândească prea mult la rostul acelui receptor pentru că sosise ora de înregistrare a parametrilor cuptorului şi porni iarăşi să se învârtească printre fiarele ce asigurau funcționarea locului său de muncă.

Pentru ca din nou una dintre căsuțe – aceeaşi – să rămână liberă şi oricât de mare era disperarea lui de novice în materie nu reuşi să descopere cadranul blestemat. Se strânseră opt asemenea căsuțe necompletate şi mohorât el puse la loc registrul în cutia lui şi după ce se scutură oarecum de praf o luă înapoi în sus, către capătul de la intrare în cuptorul tubular.

Marco lăsase şi el lucrul şi arăta scuturat, gata de plecare. O luară amândoi în sus.

"Uite că a trecut," se referi el la prima zi. Longrad nu spuse nimic o bucată de drum. Îi era foame, mațele i se auzeau miorlăind înnăbuşit prin grosimea pufoaicei.

"Trebuie să vorbesc cu el" spuse în sfârşit Longrad când se aflau foarte aproape de cantina mirosind a cimbru sintetic. "Nu găsesc un aparat. Am căutat peste tot şi nu am dat de el."

"Şi zici că nu găseşti un aparat?" îl întrebă Marco. Longrad părea aşa preocupat ca un meseriaş cu cel puțin opt ani vechime.

"Şi mie îmi lipseşte unul. Ai completat coloana?"

"Nici gând. Tocmai despre asta trebuie să vorbim cu inginerul. Neapărat!"

Intră Longrad primul.

Când mai avea numai un dumicat din buretele dulceag al desertului, Marco întrebă deodată:

"Ştii ce-am găsit în schimb? Un receptor telefonic, din păcate stricat după câte se pare. Nici urmă însă de aparat. Tu ce crezi?" '

“Hei! Ia stai puțin…şi eu am găsit unul.”

“Unde?”

“Sub bandă. Până acolo duce un fel de pasarelă ca vai de ea. Cred că nici asta nu mai rezistă mult…şi despre asta va trebui să vorbim cu inginerul.”

“Exact! O scară prăpădită ce duce direct sub bandă şi acolo…”

“Mă gândesc să mai vorbesc şi cu inginerul când am să-l văd şi pentru două măşti de gaze. Le vom folosi împotriva blestematului ăsta de praf.”Marco îl privi interogativ.

“Nu ştiu ce mă face să nu pun mare bază în şeful ăsta. Nu îl văd eu dându-se peste cap să ne facă nouă rost de măşti, şi chiar dacă ne-ar face, probabil că atunci ar fi prea târziu deja…”

“Ce vrei să spui?” spuse Longrad privindu-l cu atenție.

“Vreau să spun că până atunci o să ne obişnuim cu praful.”

“Aşa e,” făcu bosumflat Longrad, “n-am văzut până acum nici un locuitor din Blos-de-Valé purtând mască de gaze, de aia or avea toți nasurile alea mari ca de bou, fiindcă toată ziua stau să se scobească în el, să-l desfunde. Da, cred că ai dreptate, Marco. Se prea poate ca inginerul ăsta al nostru să nu se dea peste cap ca să ne facă nouă rost de măşti, totuşi eu am să-l rog aşa, printre altele.”

“Cum vrei,Longrad. Mie mi-e indiferent,” spuse Marco ridicându-se şi lovindu-se cu palma peste burtă. După care nu-şi mai spuseră cine ştie ce şi ziua se termină pentru cei mai proaspeți angajați din Blos-de-Valé.

Iarna pentru Blos-de-Valé este un anotimp blestemat. Pulberea înghețată amestecată cu zăpada producea o un fel de mâzgă groasă, cenuşie şi lipicioasă care era peste tot, imposibil de evitat şi demult, cei din Blos-de-Valé nu-şi mai băteau capul din pricina ei. Iarna e anotimpul noroiului.

Prima siluetă merge iute, scuturându-şi din când în când clisa de pe picioare. Nu s-a îngrăsat prea mult, deşi cum e aşa, înfofolit, nu poți să-ți dai seama. Mersul îi e neschimbat. A doua siluetă îl urmează la puțini paşi; e un pic mai subțirică dar tot atât de bine înfofolită; o pufoaică de culoarea “zăpezii” murdare.

De la cuptor şi până jos în Blos-de-Valé, drumul face câteva şerpuituri în cele două planuri.

Înserare. Cele două siluete umblă repede, fără să vorbească între ele. Vântul bate din față făcându-i să-şi țină capetele acoperite de glugă aplecate mult înainte. Încă puțin şi vor ajunge la căldură. Prima siluetă ridică mâna şi fără să-şi întoarcă fața îşi continuă drumul în jos. Marco nu face nici un semn, dar s-a oprit. Vede printr-o deschizătură flăcăruia de sub cuptor. În față jos, Longrad a dispărut prin ninsoarea de ciment, spre celălalt capăt al cuptorului. Marco nu se hotărăşte să urce pasarela.

Marco are simțul timpului şi până să urce tovarăşul lui mai e destul. După ce va trece în registru prima linie de date din schimb abia atunci îşi va permite să mai schimbe o vorbă două cu Longrad care între timp va ajunge la post.

Afurisitul de inginer nu le suflase o vorbă despre telefon sau poate nici el nu avea habar de el. Trebuiseră să aştepte un an ca să-şi dea seama printr-o întâmplare fericită că cele două receptoare erau legate direct. Probabilitatea era extraordinar de mică pentru ca Longrad şi Marco odată ajunşi la concluzia că receptoarele trebuie să fi fost stricate nu mai aveau practic de ce să le ducă la ureche. Dar, cu toate acestea, neapărat, din când în

când o făcuseră. Realitatea era că ei descoperiseră singuri legătura. Marco zâmbi la amintirea aceasta.

Inginerul nu li se mai părea chiar atât de morcocănos, ori poate se obişnuiseră de-acum cu el aşa cum era sau poate şi ei deveniseră tot atât de morocănoşi încât nu mai erau în stare să judece cum se cuvine.

Marco scoase lanterna şi o aprinse după o axă paralelă cu instalația. Era atent, fără însă să observe nimic anume în mod special. Era posibil ca Longrad să nu privească în acel moment în direcția lui; iar vremea era câinoasă. O ninsoare apoasă, grea, repezită de vântul repezit în rafale dinspre lespezile abrupte ale Kripului.

Simți că a sosit ora. Marco luă registrul şi scrise la repezeală datele fără să mai sinchisească a se uita la nici unul dintre indicatoare. Îl puse apoi la loc lângă masca de gaze şi urcă – pentru a câta oară? – temător ca de fiecare dată pasarela. De sus cuptorul se vedea alungit exagerat,ca intestinul noroios al unui gigantic vierme anelid.

Apucă receptorul încercând să evite rafalele venite din față.

Auzea acelaşi fâşâit slab. "Vântul…" gândi el.

"Alo?…Alo!…Longrad!"

Fâşâitul era încă prezent, semn că legătura funcționa.

"Alo, Marco? Am ajuns."

"Longrad, alo? Mă bucur. E o vreme împuțită al dracului," se bucură Marco pentru că celălalt ajunsese cu bine acolo unde trebuia să ajungă. I se părea chiar că zăreşte licărul lanternei lui printre fulgii de nea amestecați cu praful de ciment. Făcu şi el semn de două ori cu lanterna aşteptând un răspuns părelnic ca şi cel dintâi semnal al lui Longrad.

"Longrad, ai mai văzut urmele?"

"Azi nu. Probabil le-a acoperit zăpada. E o zăpadă lipicioasă şi grea, parcă ar fi de zinc. Tu simți ceva? "

"Nu, nu simt nimic," răspunse Marco în capsula de bachelită neagră a vechiului telefon. Privi cu mare încordare de jur împrejur de la înălțimea prepeleacului cel şubred. "Iarna trecută cam pe la data asta au venit, nu?"

"Aşa e. Cred că ai dreptate. Ce ne-am mai speriat, Dumnezeule, îți mai aduci aminte?"

"Cum să nu? Noroc că ne-a venit ideea cu arzătoarele. Cum i-am mai pus pe fugă! Zău, merită distracția, eu îți mărturisesc că abia îi aştept, nu ştiu, am impresia că îmi lipseşte ceva, că nu sunt întreg, abia aştept să le aud urletul, tu nu?"

"Se înțelege că da! Altfel mă plictiseşte de moarte căderea asta de zăpadă, aşa, fără nici o noimă. Ascultă, tu ți-ai pus cumva masca de gaze?"

"Nu. Ce-ți veni? Nu ți-ai fi pus-o şi tu dacă eu aş fi făcut-o?

"Nu ştiu. Mi s-a părut ceva…"

"Ai văzut ceva pe jos? Au venit?"

"Nu îmi pot da seama, dar…"

"Ascultă, Longrad, eşti pe pasarelă, nu?"

"Sfinte, dar unde-ai vrea să fiu? Sigur că sunt pe pasarelă, sub rulantă, hei, Marco, îți mai merge şandramaua?"

"Am debit cincisute, bătrâne, pun rămăşag că tot atâta ai şi tu,este?"

"Faci prinsoare!" răsună veselă vocea lui Longrad.

"Fac. Ei?"

“Ai pierdut! Am unul la tine.”

“Bine, dar spune-mi Longrad, sunt al dracului de curios, cât ai de fapt?”

“Ghici.”

“Treisuteoptzeci?”

“Nț.”

“Patrusutenouăzecişicinci?”

“Nț.”

Marco începu să adulmece cu nasul în vânt, depărtând totodată receptorul înghețat şi ud de la ureche; fu o clipă când în ciuda vârtejurilor de zăpadă repezite în obraji ochii săi deschişi larg rămaseră imobili. Trei lupi se aflau la mai puțin de douăzeci de metri. Îi adusese foamea sau frigul.

Marco miji ochii murmurând în vechea capsulă telefonică celuilalt:

“Rămâi pe fir, bine?” că imediat se şi aruncă în zăpadă pradă celor mai crunte sentimente războinice; trufia îi biciuia sângele, înfierbântându-i-l. Vedea lupii apropiindu-se; păreau mirați însă altceva decât doar curiozitatea le scăpăra în ochii galbeni, mijiți în două semiluni ce se apropiau tot mai mult de omul nemişcat din zăpada mocirloasă. Marco era însă la pândă şi când socoti că distanța dintre el şi animale era potrivită, smulse cu un singur gest arzătorul ca pe o sabie şi îl repezi înspre cea mai apropiată fiară scoțând în acelaşi timp un urlet de uşurare a plăcerii până atunci îngrămădită în nodul din beregată.

Totul se petrecuse cu atâta iuțeală şi precizie că lupii nu avuseseră vreme să se retragă nici măcar un pas şi unul dintre ei prinse pe dată a urla cu botul pârjolit spre bucuria sălbatică a lui Marco. Acum îi ațâța pe ceilalți doi cu chiote şi mişcări bruşte de împungere executate cu arzătorul.

În jur era lumină. Furtunul cauciucat îi ajungea lui Marco să mătură o rază de cinci metri. Ceilalți doi lupi se retrăseseră strategic lăsându-şi colegul pradă unei morți din care tare ar mai fi avut poftă să se înfrupte.

Marco băgă arzătorul la loc şi se precipită înapoi pe pasarelă. Înşfăcă din nou receptorul de bachelită neagră

“Alo! Longrad?”

De la celălalt capăt al firului se auzeau nişte piuituri, urlete, un bâzâit. Longrad părea să fie şi el ocupat pe jos. Pentru date era încă prea devreme. Dacă se uita bine putea desluşi o mică lumină agitându-se departe – nu putea fi doar lanterna lui Longrad. Privirile i se opriră satisfăcute pe lupul pârlit. Celelalte două bestii se şi apropiaseră deja, gata gata să smulgă hălci din el.

Un nou val îi încălzi extremitățile. Coborî pasarela cât putu de repede şi cu arzătorul în mână puse iar pe fugă odioasele creaturi.

Din apropiere răsună în noapte un foc de armă.

Brusc, Marco întoarse arzătorul spre locul acela. Inginerul stătea pe o ridicătură de teren şi se uita la el. În mână ținea o puşcă de vânătoare şi pe umăr o a doua. Țeava mai fumega încă – sau poate că nu era decât praful de ciment ningând de pe banda rulantă ce se mişca deasupra capului său. Inginerul se apropie de lupul mort şi puse bocancul pe carnea lui caldă încă din care ieşeau aburi şi miasme grețoase.

“Să nu se mai chinuie,” spuse inginerul. Îi întinse puştile lui Marco şi scoase apoi un cuțitaş. Lama lui sclipi ca o scoică de sidef deasupra leşului. Urlete apropiate se făcură imediat auzite. Inginerul nu le dădu prea mare atenție preocupat cu jupuirea cât mai

curată a lupului mort. Câteva umbre se furişară pe cărare. Atent şi el la activitatea şefului, Marco le observă abia în ultima clipă (sau fusese numai o manevră a sa?) şi cu acelaşi strigăt gutural trimise alt jet de foc împotriva fiarelor mai multe acum atrase de mirosul de sânge proaspăt.

Acestea se îndepărtară scheunând flămânde,

Inginerul aproape terminase. Îl privea de jos, întrebător.

"De ce nu foloseşti puşca? Nu ştii să tragi?"

Marco rânji.

"Nu e demn. Puşca e pentru orătănii mici, pentru iepuri. Mai bun e arzătorul. Ne-am obişnuit." Inginerul clătină din cap.

"Atunci i-o dai lui Longrad."

"Am să-i spun. Credeți că mai e bună de ceva blana?"

"Blana nu are nimic. Doar căpățâna e pârlită."

Inginerul terminase cu mare dexteritate jupuitul, aruncase blana crudă la spinare şi se pregătea să plece.

"Domnule inginer."

"Da."

"Unde e amplasat instrumentul pe care de atâția ani nu am reuşit să-l descoperim nici eu şi nici Longrad? Există o coloană pe care, trebuie să ştiți, o completăm din burtă."

Inginerul zâmbi la fel ca în prima zi când îi adusese la cuptor.

"Cunosc. Registrele au fost tipărite cu o coloană în plus. O greşală de tipar…"

"Atunci nu lipseşte nici un aparat?"

"Nu.Bagă arzătorul la loc. Dacă mai împuşti vreun lup …"

Marco rânji din nou dar inginerul era deja cu spatele.

"Nu vă e frică de ei? Blana însângerată o să-i atragă şi o să le dea îndrăzneală."

"Sunt cu maşina. Până la ea sunt doar câțiva paşi," mai spuse inginerul şi dispărul după denivelarea de relief. Marco avu impresia că distinge printre urletele apropiate ale haitei de lupi şi zgomotul unui motor, dar nu ar fi putut să jure că l-a auzit cu adevărat. Cântări apoi puştile în mână şi le atârnă cu țeava în jos lângă registru şi masca de gaze. Puse mâna pe aceasta din urmă, la un impuls şi o răsuci un pic. Trebuia să-şi controleze foarte strict reacțiile, în spate se puteau ivi oricând acele bestii vorace gata pe foamea aceea să-l devoreze cu pufoaică cu tot.

Urcă pasarela şi apucă receptorul. De data asta Longrad era la celălalt capăt al firului.

"Longrad, pe ăsta l-a luat inginerul. Da, blana. Acum din carnea lui se înfruptă haita. Pot să-i aud de aici de sus. Şi la tine se întâmplă la fel? Puteam să-mi închipui. Ne-a lăsat vreau să spun două puşti. Spune şi tu – nu-i caraghios?"

"Spune mai bine dacă l-ai întrebat despre ce-am vorbit noi odată."

"Da, l-am întrebat şi asta."

"Da?Şi ce-a zis?"

"A zis că e numai o greşală de tipar şi că aparatele sunt toate. Nu trebuie să ne mai facem nici un fel de griji în această privință."

"Ți-ai trecut datele?"

"Lasă-le naibii de date, le pun şi din burtă la urma urmei – tot alea sunt; am studiat registrul filă cu filă şi afurisitele de cifre nu sunt deloc schimbate. De ani şi ani de zile."

“Ca şi mine. Şi eu m-am mirat, oare de ce?”

“Poate aparatele sunt înţepenite la o anumită valoare şi nu se mai mişcă acele de acolo.”

“Posibil…foarte posibil, dar asta nu ne interesează pe noi. Dacă inginerul n-a suflat o vorbuliţă despre asta înseamnă că ele funcţionează normal, că se comportă normal şi că ceea ce indică este …normal.”

“Oricum ar fi,tubul ăsta de ciment dat naibii se învârteşte, nu glumă şi mai dă şi ceva căldură pe lângă asta. Ştii ce mă gândesc eu, Longrad?”

“Ce?”

“Am putea să completăm tot registrul până la sfârşit – n-ar trebui să ne ia mai mult de opt ore scrisul; după care chiar că am fi liberi să facem ce vrem.”

“Adică să facem fals?” sună vocea alarmată pe jumătate de la celălalt capăt al cuptorului de ciment.

“Nu-i nici un fals. Totul oricum se va întâmpla odată şi odată, avem mărturii doar, nu? Până la venirea noastră oare cum crezi că s-or fi descurcat ăştia, eh?”

“Ştiu şi eu ce să zic? Să mai vedem. Nu vreau ca pe chestia asta să ne dea afară, iar dacă ne dau afară măcar să ştim dacă vom mai găsi un alt loc la fel de liniştit şi fără bătaie de cap ca ăsta.”

“Bine. Cum vrei. Atunci ne mai gândim. Uite că se luminează de zi. Ar cam fi timpul să plecăm.”

“Asta mă gândeam să spun şi eu. Atunci ne întâlnim la tine sus.”

Pe fir veniră atunci numai piuituri iar Marco înţelese că tovarăşul său coborâse deja pasarela, pusese registrul la locul său în cutia metalică şi acum era în drum spre el, spre casă. Marco se dădu şi el jos din prepeleacul cel şubred.

Zorii se ridicaseră pe nesimţite şi nu mai ningea parcă atât de mizerabil. Din lup nu se mai vedea nimic. Marco privi spre Krip. Negura se ridica încet încet de pe coastele sale. Acolo, printre brazi, erau lupii. Flămânzi.

Longrad răsări din negură lângă el .

“Bună dimineaţa. La ce te uitai aşa intens?”

“Acolo trebuie să fie, printre brazi, prin văgăuni, flămânzi în frig, în aşteptarea nopţii când disperaţi le dă ghes foamea să iasă la vânătoare…”

“Vorbind de foame…mi-e o foame!”

“Şi mie. Ai văzut armele?”

“Da. Ce zici, le luăm cu noi?”

“Crezi că mai trece pe aici altcineva în afara noastră şi a inginerului? Eu nu cred.”

“Totuşi poate că o să ne întrebe de ele chiar inginerul. Ştii cum face.”

“Bine.”

Plecând pe cărare, Longrad îi spuse lui Marco:

“M-am gândit la ce mi-ai spus tu. Se poate face, numai că trebuie să fim foarte atenţi.”

“Se poate, sunt sigur! O să scriem la noapte.”

“Da, la noapte e bine. Pe urmă…”

“Pe urmă, mergem pe munte, printre brazi …”

Se întâlniră cu oameni din Blos-de-Valé. Majoritatea purtau haine călduroase din blană de lup. Deşi nu i se mai păreau chiar atât de morocănoşi ca la început Marco îi privea şi acum pieziş, la fel şi Longrad. Acesta din urmă era însă mai cu îngăduinţă fiind

de-acum un om legat de Blos-de-Valé într-un fel în care Marco nu era, de aceea subțiratecul încă mai păstra şi acuma aerul unuia mai intransigent şi mai clarvăzător. Vulnerabilitatea îl făcea aspru, gândea în sinea lui Longrad dar nici prin cap nu-i trecea să-i dea sfaturi tovarăşului său. Nu ar fi fost decât un motiv în plus ca să-l facă şi mai arici decât era.

Ajunşi la cvartal unul după altul intrară pe culoarul de la nivelul unu; două corpuri diferite însă, unul pentru familişti, altul pentru nefamilişti – bărbați.

Înainte de a se despărți Marco îi spuse într-o doară:

"Pe Krip e aer curat, ar trebui să curățăm cartuşul filtrant de la masca de gaze. N-am făcut-o niciodată. Va trebui s-o luăm cu noi…"

"Masca de gaze? Ce-ți veni să vorbeşti tocmai acum de masca de gaze?" Longrad era vizibil vexat de apropoul celuilalt. Avea deja mâna pusă pe clanța uşii de la apartamentul său.

"Pentru viitor vorbeam."

"Abia după ce vom termina putem să facem ceea ce spuneai," vorbi încet privind în toate părțile Longrad. "Acum, salutare."

"Mai vorbim noi."

"Sigur."

"Salut, Longrad."

Uşa se deschise şi se închise în vreme ce paşii lui Marco se auzeau îndepărtându-se pe holul de tranzit dintre cele două corpuri.

Ajuns în cameră Marco nu mai făcu cine ştie ce până la culcare. Când în sfârşit se lungi în pat creierul său de burlac mai sensibil la nuanțe decât cel al lui Longrad avu un mic răgaz să rumege ultima reacție a celuilalt. "Deci L a reacționat cu o oarecare nervozitate când am adus vorba despre masca de gaze. Ce l-a deranjat în anticiparea mea? Nu, nu anticiparea trebuie să-l fi deranjat, ci altceva. Dar ce? Nu l-a deranjata aşadar contextul ci subtextul. Da, aşa trebuie să fie. Ce subtext ascundea deci masca de gaze? Simplu! Simplu ca bună ziua, dragul meu căsătorit… " Marco rânji.

Îşi mângâie fălcile nebărbierite de aproximativ o săptămână. Îi era mai uşor să lucreze cu un număr mare de lame cumpărate odată pe an, divizibile pe săptămâni. Barba îl cam mânca şi uneori, mai ales în sezonul cald îl sâcâia de-a binelea către sfârşitul termenului. Împotriva unei astfel de mâncărimi folosea spirt. "Căsătorit cu cine, domnule L, cu cine? Cu asistenta stomatolog pe care domnule L(ongrad) ai avut norocul s-o cunoşti înaintea mea M(arco) pentru stupidul motiv că litera L se află în alfabet înaintea lui M şi pentru că noi am fost întotdeauna foarte ordonați de teamă să nu cumva să greşim şi foarte ascultători la tot felul de regulamente, reguli, ordine, semne, din cauza alfabetului, domnule L eşti acum tu şi nu eu soțul frumoasei sau nu (e mai puțin important) femei din apartamentul în care mai e şi un copil rezultat – drace! – tot dintr-o combinație alfabetică…o simplă combinație alfabetică: L înainte de M. De ce l-o fi deranjat masca de gaze? De ce? e întrebarea. Să recapitulez … "

Teoretic, ninsoarea stătuse. Se sfârşea săptămâna şi odată cu ea perioada repetatelor schimburi de noapte. Ei, nu altcineva şi le puseseră benevol şi inginerului fireşte că nu-i păsase de această inițiativă. În condițiile impuse de Blos-de-Valé totul era perfect posibil. Munca de completare cu cifre a registrelor de intrare şi ieşire din cuptor

era acum terminată. Longrad şi Marco erau acum mulțumiți şi se străduiau să nu-şi facă prea simțită această mulțumire.

În ultimele două zile cel puțin, nu observaseră nimic suspect în comportamentul inginerului față de ei. Nu mai erau chiar atât de legați de ziua lor de muncă iar convorbirile telefonice la un moment dat începură să-i plictisească. Începură să vorbească tot felul de prostii la telefon, care de care mai aberante, să-şi raporteze unul altuia coloane întregi de cifre false (ştiind bine şi Marco şi Longrad că tot ce trebuie completat fusese deja completat) ajunseseră chiar să se injure pur şi simplu ori de câte ori unul auzea vocea celuilalt în receptor, mârâiau, scheunau şi urlau în toată legea. Ultimul lucru la care ajunseseră era acum un soi de pândă radiofonică: stăteau amândoi cu aparatul la ureche încercând să simtă când celălalt era cu adevărat la telefon, sau când era numai vântul. Uneori se puteau confunda destul de uşor răsuflarea cu vântul ridicat pe nesimțite în căldarea lui Blos-de-Valé, iar pândarul adevărat de la celălalt capăt al cuptorului înjura în gol. Gârâiau, eliminau gaze prin flatulență, sughițau şi de cele mai multe ori – tăceau. Schimburi întregi.

Săptămâni întregi.

Luni întregi….ani…

Cuptorul se învârtea mai departe pe rolele lui lucitoare ca oglinda pe care rugina n-ar fi putut prinde niciodată.

Acum nu mai foloseau lanternele pentru a-şi semnaliza unul altuia prezența, ci cel mult pentru a se uita de acolo, de sub banda rulantă, pe timp de noapte în hăul cuptorului.

Ziua nu aveau nici un fel de curiozitate s-o facă, era prea mult praf, o ceață opacă prin care le era silă chiar şi să încerce. Noaptea însă negurile păreau că se ridică de la gura hăului rotator şi fasciculul gălbejit al lanternei dezvăluia nişte lucruri ce abia promiteau a fi extraordinare că imediat se şi transformau în praf pierind în întunericul uriaşei țevi ca într-un gigantic caleidoscop monocrom.

Ecourile stârnite de aceste viziuni se amestecau şi ele devenind confuze ca şi aşteptarea unei veşti dintr-o parte necunoscută a globului.

Schimburile erau lungi priveghiuri ale cimentului şi ale slabei călduri, aproape animală pe care o degaja cuptorul.

Ani, asistenta, urma să aducă pe lume al doilea copil şi din când în când, bărbații se gândeau ascuns, că el sau poate copiii lui vor avea nări de negroid din cauza faptului că toți vor trebui să se scobească zilnic în nas ca să şi-l curețe de ciment. Toți cei din Blos-de-Valé se scarpină de mai multe ori pe zi în nas şi de aceea tinerii şi chiar şi cei care nu mai sunt chiar aşa tineri au nasul teşit, cu nări largi deformate plastic sub imperiul necesității pneumatice, via instrucțiunile scrise în cromozomi.

“Poate că tocmai de aia nu poartă cetățenii masca de gaze, ca să nu iasă copiii nişte monştri cu boturi alungite de primate arboricole,” gândeau Marco sau Longrad neîndrăznind însă a rosti cu glas tare aceste gânduri.

Ani era o ființă la care amândoi se gândeau cu duioşie (Marco o cunoştea destul de bine) dar nici astfel de lucruri nu obişniau a şi le spune. Numai Longrad era soțul oficial al Aniei, dar atunci de ce inginerul adusese ca dar de nuntă două măşti de gaze în loc de una pentru mire? (pentru că acesta era un articol deosebit de rar şi de scump şi nu-l putuse oferi ca mijloc de protecția muncii).

Iar cum mirele era unul singur, Longrad, ce sens puteau da mesenii prezenței celeilalte măşti de gaze care bineînțeles că era destinată lui Marco – doar el lucra la intrarea în cuptor, nu Ani, nu inginerul şi nimeni altcineva din Blos-de-Valé.

Ce însemna pentru ei? O recunoaştere aprobatoare a unui viitor adulter? O încurajarea la relații ilicite? O aluzie? Sau ce? Sau nimic? Nimic în afară de grija revărsată de inginer asupra protecției muncii celor doi angajați ai săi?

Se putea foarte bine, inginerul trecea printre cei cu nasul mare din Blos-de-Valé drept un om competent şi omenos, chiar dacă morocănos la prima vedere. Marco se gândi la puştile cu care venise în miezul nopții printre lupi până la ei, nu era oare acesta un semna de mişcătoare grijă? Şi se prea poate ca el să mai fi făcut şi alte lucruri bune pentru ei invizibile pentru ochii celor doi, de care mai târziu vor avea să-şi dea seama şi pentru care îi vor mulțumi cu siguranță.

Da, Ani era o femeie drăguță şi inimoasă şi adevărul e că pentru al doilea copil Marco tremura mai mult decât Longrad cu toate că se dădea indiferent mai ceva decât în fața unui registru completat. S-ar fi putut ca la o adică …

Marco simțea urcând de jos căldura cuptorului. Era cocoțat, ca de obicei pe pasarelă şi privea de acolo.

“Hei, Marco, la ce te gândeşti? Gata schimbul! Acasă, bătrâne!” auzi de jos strigătul lui Longrad. “Cobor,” spuse Marco şi într-adevăr coborî pe dată. Nişte praf pe obraji îl făcea să pară zâmbitor. “La ce te gândeşti?” îl iscodi de aproape Longrad ştergându-i de pe față urmele de pulbere cenuşie. Zâmbetul lui Marco dispăru.

“La Ani. Oare copilul o să aibă şi el nările largi ca inginerul, ca băcanul, ca toată lumea din Blos-de-Valé?”

Longrad ridică din umeri şi-i spuse că probabil da din cauza condițiilor geografice şi de mediu. Răspunsul franc al lui Longrad avu asupra lui Marco un efect binefăcător, laxativ. În gândul lui Longrad se simțea oarecum bine văzând că Marco izbutise să-şi ia inima în dinți pentru a mărturisi că din când în când se gândeşte la Ani şi nu simți nici o urmă de gelozie doar un fel de răcoare uşoară la vârful degetelor căreia după puțin îi luă locul o căldură pulsatilă.

“Luăm cu noi şi măştile de gaze, ce zici?” întrebă Longrad uitându-se pieziş către tovarăşul său. Dar Marco păşea gânditor şi părea că nici nu a auzit întrebarea.

“Poftim?”

“Am întrebat dacă vrei să luăm cu noi şi măştile de gaze.”

“De ce? Te-ai hotărât să mergem pe Krip?”

Longrad şovăia. Se oprise gata să se întoarcă dar nu înainte de a-i fi răspuns.

“După ce le curățăm. Mă duc eu după ele.”

“Când vrei să mergem?” ridică glasul cel rămas pe loc.

“Păi, să vedem când terminăm de curățat cartuşele filtrante, iar asta o să ne ia ceva timp. O s-o facem mâine.”

“Mâine bine. Vii la mine şi le curățăm acolo, nu ne deranjează nimeni.”

Longrad îl ajunse pe Marco din urmă şi amândoi îşi reluară drumul spre Blos-de-Valé pe drumul cel şerpuit, dintotdeauna.

“Sper ca instrucțiunile de curățire şi întreținere să nu fi putrezit de atâta vreme.”

“Or fi şi ele cauciucate cumva, nu cred că e vreun pericol, armata se gândeşte întotdeauna la toate.”

“Tot ce-i posibil.”

“Ascultă, Longrad, tu te-ai gândit vreodată…” Marco se întrerupse brusc. Nu părea foarte sigur de numele pe care ar fi trebuit să-l rostească chiar atunci.

“La ce să gândesc?”

“Nimic. Las-o baltă.”

“Totuşi?…” îl iscodi în continuare Longrad.

“O prostie. Mă gândisem să te întreb dacă tu vezi vreo legătură între căsătoria ta cu Ani, cadoul (*cadourile*) de nuntă de la inginer, ce se aude prin Blos-de-Valé şi în fine, toată situaţia noastră? Îmi dau seama că e o prostie, dar mărturisesc că mi-a trecut prin minte acum câteva clipe…”

Expresia lui Longrad era ca de sfinx.

“Nu, nu e o prostie; sunt lucruri la care te-ai gândit fiindcă te privesc sau ne privesc pe amândoi, sunt probleme care te frământă - toată lumea se gândeşte de fapt într-una la asemenea prostii şi cam …ce.. poate vorbi Blos-de-Valé pe seama noastră în afară de minciuni?”

“E adevărat, e adevărat că muncim, dar …” izbucni pe un ton chinuit Marco “se spune că ori primul ori cel de-al doilea copil adică tocmai ăsta pe care o să-l aibă Ani e… nu e al tău…”

“Zău? Dar al cui, atunci ?”

“Al meu.”

Merseră o bucată de vreme în linişte.

“Şi părerea ta care e? Ce crezi tu cu adevărat?” întrebă pe neaşteptate Longrad.

“N-aş putea să-ţi fac ţie una ca asta, Longrad, iar dacă totuşi s-ar fi întâmplat aş fi luat toate măsurile ca Ani să nu rămână …”

“Şi toate astea le vorbeşte Blos-de-Valé?”

“De pe la cantină am aflat, de pe culuar, pe la mine prin pereţi - am vecini tot felul de oameni care vorbesc într-una şi nu numai de asta. Când ai să vii mâine să curăţăm măştile ai să auzi şi tu cu urechile tale ce pot debita oamenii; pereţii sunt subţiri – dacă au jumate de palmă şi sunt umpluţi cu spumă de aia.”

“Ştiu. Am să vin să curăţăm cartuşele filtrante dar să ştii că nu mă interesează deloc ce vorbeşte Blos-de-Valé atâta vreme cât noi suntem tot timpul împreună iar inginerul are grijă ca totul să se desfăşoare în ordine pentru noi.”

“Adevărat. Inginerul e un om tare serios.”

“Îşi vede numai de meserie.”

“Atunci ne vedem mai târziu la tine,” rosti Longrad în încheiere după care cei doi intrară pe cele două uşi diferite.

Curăţirea măştilor de gaze a durat în aceste condiţii două zile. Când în sfârşit au fost puse la punct cei doi au hotărât data când urmau să plece împreună într-o plimbare pe coastele abrupte ale muntelui Krip. Această dată nu putea fi mai îndepărtată de o săptămână.

Într-una din zilele precedente datei când se hotărâse părăsirea părăsirea pentru scurtă vreme a cuptorului, Longrad, pe când îşi făcea de lucru sus pe platforma şubredă a prepeleacului de sub banda rulantă se trezi cu Marco.

“Hei, ce-i cu tine aici?”

Longrad era cât se poate de mirat de îndrăzneala tovarăşului său de muncă şi în mintea sa se şi răsuci deja ceva confuz, care pe măsură ce discuţia avansa avea să se dezvăluie din ce în ce mai mult până la a ajunge nu peste mult o certitudine.

"Salut, Longrad. Te miri să mă vezi aici? Am plecat de acolo să-mi mai dezmorţesc oasele. Şi apoi nu ştiam unde lucrezi şi m-am gândit să-ţi fac o vizită. Te-am supărat?"

"Nu, deloc."

"Te găsesc abătut."

"Mă gândeam,"

"La Ani?"

"Într-un fel…"

"Văd bine că n-ai chef de vorbă. Te las. Mă duc să dau o raită prin împrejurimi. Cine ştie, poate ajung şi la poalele Kripului."

"Şi cuptorul?"

Marco ridică din umeri.

"Merge şi singur. L-am supravegheat destul şi personal cred că reprezintă în felul lui perfecţiunea tehnică absolută… şi apoi registrul e şi el completat. Nu văd de ce nu m-aş mişca un pic. Nu vii şi tu?"

"Nu. Poate altădată. Ai grijă la lupi!"

"Mi-am luat toporul."

"Nu vrei puşca?"

"Nu."

"Salut."

Şi Marco dispăru pe cărare spre brădetul des de la poalele semeţului munte.

Până la întoarcerea lui Marco, Longrad cocoţat pe prepeleac a avut toată vremea să rumege o sumedenie de gânduri. De câteva ori a auzit nişte zgomote ce păreau ba lătrături, ba urlete de lup, dar chiar în clipa când ele păreau a se auzi mai clar ele dispăreau cu desăvârşire.

Când îl văzu coborând pe cărare, Longrad coborî şi el.

Se făcuse timpul.

"M-a căutat inginerul?" se interesă Marco. Ochii îi străluceau într-un mod ciudat. Toporul i se bălăngănea în mână urmărind ritmul mersului său legănat, de om obişnuit cu muntele. Nu se vedea pe muchia lui nici un semn

"Nu," răspunse Longrad."Inginerul n-a dat azi pe aici."

"Nici la telefon? Ai încercat să auzi ceva?" îl iscodi Marco.

"Dacă ar fi venit la tine aş fi ştiut," spuse el arătând spre locul unde se afla receptorul telefonic de bachelită neagră. "Mi s-a părut numai că aud nişte urlete în pădure. Tu nu le-ai auzit?" Longrad îl iscodea cu privire pe Marco. Nările acestuia se dilatară şi se contractară de câteva ori iar pe chip îi apăru un rânjet binecunoscut de amândoi. Reflexul lui pe chipul lui Longrad fu un un zâmbet ceva mai omenos; pricepuse şi fără să mai aibă nevoie de cuvinte explicative. Trebuia să recunoască faptul că Marco nu-şi pierduse deloc "prospeţimea" şi acuitatea lui muntenească.

"De unde-l ai?" făcu Longrad arătând cu capul spre topor.

"De la Ferometal. Nu-ţi iei şi tu unul?"

"Trebuie."

"Chiar şi acolo e praf…dumnezeirea…"

“Unde, în pădure?”

“Da.”

“Înseamnă că ai avut dreptate cu masca de gaze.”

“Am avut…n-aş mai fi avut! Îți dai seama cum trebuie să fie la vale?”

“Ascultă, Marco, asta e prima oară când pleci…acolo?”

Privirea sfredelitoare a lui Marco îi scotoci ansamblul cranian cu o dexteritate nativă de frenolog sau de medic legist. Ce vroia să spună Longrad la urma urmei cu asta? Că ar fi putut cu uşurință să ajungă la cabinetul dentar unde lucra Ani şi să îi pună amândoi coarne? Marco se mulțumi să mormăie un răspuns monosilabic de neînțeles. Era destul de bine – părul creț şi barba rebelă, brunet şi bine legat, fără început de burtă, cinstit. Ani ar fi putut să i se ofere după aceea chiar dacă numele lui începea cu litera M şi îi fusese probabil sortit ca în toate faptele vieții să fie al doilea după Longrad. Dar Longrad nu avea deocamdată şi el un topor care să echilibreze micul cosmos ce păşea acum pe cărarea lunară acoperită cu praful cenuşiu de ciment. Longrad cugetă că era mai bine să agațe întrebarea pentru mai târziu când va avea şi el în palme un topor şi când nu va mai exista nici un fel de decalaj ce s-ar fi putut transforma în Dumnezeu ştie ce datorită unor prăpăstii necunoscute presărate ca întotdeauna în discuțiile lor de oameni mereu sinceri unul cu altul şi în fața vieții. Marco n-ar fi făcut-o niciodată, Longrad nu se îndoia de acest lucru. Dar urletele acelea tulburătoare pe care crezuse că le aude dintre brazi puteau să-i clatine această încredere. Marco ar fi putut să adune în el foarte bine şi de înțeles amărăciuni nemărturisite ce puteau să răbufnească dintr-o clipă în alta şi să-l transforme pe loc printr-o dramatică magie într-un asasin innocent. Tocmai de aceea, Longrad, pe drumul acela prefera să tacă în respectul stării celui ce păşea alături de el.

“Bebi are ochi ca ai tăi,” nu mai putu să reziste Longrad tulburând echilibrul şi aşa instabil de care îşi dădu seama primul şi apoi, dacă n-ar fi spus ceva cât de cât greu risca să devină artificial, penibil, prea uşuratec şi deci potențial primejdios; el considera chestiunea cu ochii lui Bebi ceva destul de greu într-o astfel de conversație purtată în atari condiții. De aceea se miră să-l vadă pe Marco atât de potolit numai cu câteva minute înainte cum îi fluturau nările.

“La ce? La culoare? La formă?”

“Mai degrabă la formă, cred.” Marco gesticulă din mâna neocupată.

“Prostii! Blos-de-Valé-ul ăsta e plin de jigodii. Evită orice fel de contact; sunt morocănoşi dar în spate latră şi scuipă. Cine ți-a băgat în cap asemănarea asta?”

Longrad chibzui să nu răspundă de data asta lui Marco dar era evident că omul de la intrarea cuptorului aştepta un răspuns decisiv.

“Mie mi s-a părut. După ce mi-ai spus tu ce se vorbeşte prin Blos-de-Valé. Îți amintești? Înainte să ne curățăm măştile de gaze la tine.”

“Îmi aduc aminte. La un moment dat chiar am crezut că e darul de nuntă.”

“Da. Deci ți-ai amintit?”

“Te-ai îndobitocit, Longrad, ți-o spun eu. Ăştia sunt de vină, nu tu. Să-ți spun ceva: chiar dacă, să zicem, mi-aş lua valea peste Krip şi ai scăpa de mine, n-ai să scapi de tine.”

“Dacă o să-mi dau seama din ce în ce mai mult că Bebi seamănă mai mult cu tine sau cu maică-sa …”

“Atunci ce?” se răsti Marco privindu-l dârz.

“O să înceapă să-mi fie scârbă de tine.”

“Dacă ai gândit-o, înseamnă că deja îți e, iar eu îți repet că mi-e indiferent, destul îmi e să înghit cimentul ăsta blestemat. Nu vreau să am de-a face cu dobitocii ăia cu nări mari ca ale boilor,” fură ultimele cuvinte ale lui Marco până să ajungă la cvartal.

Iar în seara aceea, pe la opt jumate cineva sună la uşa apartamentului Longrad.

Era Marco.

“Nu. Nu intru.Ține-l.L-am cumpărat pentru tine pentru când vom merge pe Krip cu măştile de gaze.”

“Atunci aşteaptă să-ți dau banii pe el.Cât a costat?”

Marco se opuse energic.

“Nu, nu e bine să cumperi topor şi candelă. Nu mai trebuie să-mi dai nici un ban. Poate nu-ți mai e silă de mine. Acum plec.Noapte bună, Longrad.”

După care Marco s-a întors la garsoniera lui unde a aşteptat cu ochii deschişi dimineața.

A doua zi Marco şi Longrad n-au mai trecut pe la cuptor. Era sâmbătă. Aveau cu ei topoarele şi pentru că era senin au hotărât să plece pe Krip. Marco nu era prea sigur că aveau să-i găsească pentru că aceştia îşi făceau apariția mai ales noaptea; luaseră cu ei şi ceva de mâncare decişi fiind – mai ales Marco – să rămână în pădure cât mai târziu noaptea.

După o oră se aflau aproape la jumătatea drumului până la creastă. Făcură un popas de mâncare.

“Nici o urmă” spuse mestecând Marco.

“Da, sunt, dar prea multe.”

Terminară gustarea şi plecară; din nou în sus. Păreau absorbiți de înaltul pădurii de brad călcând prin puzderia de semne contradictorii. Încă de la început evitaseră să meargă unul după altul iar Longrad simțea că universal din jur era echilibrat şi că era în siguranță cu toate că fără să vorbească unul cu altul nici unul dintre ei nu-şi luase puşca.

Avuseseră în schimb grijă să nu uite măştile de gaze pe care şi le puseră pe figură. Semănau acum cu nişte animale fabuloase, un amestec de câine, elefant şi vițel. Geamurile rotunde ale vizorilor le dădeau un aer veşnic mirat. Cutiile măştilor spânzurate de curele verde închis se bălăngăneau ritmic pe şoldul vânătorilor.

Nu aveau de unde să ştie că era ora unsprezece patruzeci; lucrurile la care se gândeau acum , dincolo de pielea artificială a măştii, dincolo de ochii rotunzi, de sticlă, erau prelungirea unei discuții avute cu numai o zi înainte.

Avansau destul de anevoios, şuierând prin cartuşul filtrant al măştii de gaze cu orificiul aburit.

Distanța dintre ei era acum de cinci metri şi de o bună bucată de timp pluteau într-un ozon încremenit. Marco îşi amintea că în ultimele zile mai trecuseră prin asemenea clipe de pândă încremenită şi nespecifică pentru că a aşa ceva părea să semene tulburător de mult comportamentul lui Longrad față de el.

Pentru el cel puțin nu mai încăpea nici o îndoială. Longrad se îndobitocise lăsându-se înveninat de Blos-de-Valé.

La un moment dat Marco se opri şi aproape imediat se opri şi Longrad. Se uitau unul la altul prin vizorii rotunzi şi aburiți pândind-şi fiecare mişcare. Marco spuse ceva, dar din cauza distanței la urechile lui Longrad nu ajunse decât un muget neinteligibil. Până la urmă, cu gesture incite Marco îşi scoase masca fără însă a fi imitat de Longrad care continua să aştepte nemişcat şi concentrat cu toporul cel nou în mână.

Pe Krip căzuse multă zăpadă şi mai puţin ciment. Cartuşele filtrante ale măştilor de gaze contribuiau şi ele la puritatea deplină a aerului.

"Mă mir că ai acceptat să vii cu mine aici, după lupi."

Erau orele douăsprezece.

Pe celălalt versant al muntelui Krip jos în şosea oprise un convoi cu totul special. Era alcătuit din maşini negre, în majoritate Mercedes şi maşini de teren Range Rover de culoare khaki – camouflage. Din ele coborâră vreo cincizeci de persoane. Ele se adunară ca la un semnal invizibil spre unul dintre Mercedes-uri.

Toţi vânătorii şi gonacii purtau complete de camuflaj acoperite cu ochiuri de plasă, rămurele, frunze şi tot felul de petice de culoarea noroiului sau galben – arămiu; chiar şi persoanele cărora ceilalţi le arătau cel mai mult respect şi pe care, astfel, de la o oarecare depărtare nu-i mai puteai deosebi de gonacii de rând.

Aceştia pregătiseră câinii – lup aduşi şi ei într-o dubiţă khaki parcată undeva în urma convoiului. Pe lângă maşini mai rămăseseră doar şoferii – toţi ceilalţi, înşiraţi în linii de trăgători fuseseră deja absorbiţi de liziera deasă a pădurii de brad.

Suita prezidenţială pornise la o vânătoare de lupi. Un singur vânător se împotrivise la folosirea acestor minunate exemplare de câine – lup iar acesta nu mai figura printre vânători. El cunoştea faptul că în încordarea urmăririi trăgătorul oricât de versat nu mai are timp să deosebească un câine lup de un lup, dar opiniile sale nu au fost împărtăşite şi de ceilalţi care ştia în schimb altceva: că la vânătoarea aceea vor fi mulţi iar confuziile de acest gen nu puteau să schimbe alegerea, fiindcă pur şi simplu acele minunate exemplare destinate hăituielii erau complet "tăcute". Şi feroce. Fuseseră toate supuse unei operaţii de secţionare a coardelor vocale iar acum alergau înainte într-o linişte nefirească spre bârlogul abstract al haiticului prezent undeva în întunericul pădurii de brad.

Vânătorii aveau toţi Winchester cu două ţevi şi multă bună dispoziţie. Oricât ar părea de ciudat, ninsoarea căzuse numai pe celălalt versant al muntelui aşa că vânătorii convoiului prezidenţial nu ştiau că odată ajunşi sus senzaţia de intensă intimitate cu natura pe care le-o conferea costumul de camuflaj de toamnă se va răsturna într-una de nelămurită teamă a fiecăruia faţă de toţi ceilalţi.

Dar la orele treisprezece şi un sfert încă înaintau cu toţii pe versantul neacoperit de nea bine dispuşi siguri de vânat.

Se auzi un urlet nelămurit. Vânătorii se opriră toţi odată ca nişte jucării mecanice. Aşteptau un al doilea urlet ca să-şi dea seama exact din ce direcţie vine şi să se urnească într-acolo. Când acesta sosi jucăriile mecanice se puseră iar în mişcare către acea direcţie.

Rândurile erau acum parcă ceva mai strânse în jurul personajelor cărora ceilalţi le arătau cel mai mult respect.

Marco şi Longrad erau pe punctul să se încaiere când cel dintâi auzi un urlet iscat în mijlocul unor foşnete ciudate venite parcă dinspre creasta muntelui. Amândoi priviră acolo; printre copaci alerga direct spre ei o haită.

Reacţionară diferit dar cu aceeaşi siguranţă: Marco îşi potrivi mai bine masca de gaze pe figură, încleştându-şi palmele pe topor, Longrad şi-o smulse pur şi simplu lăsând-o să cadă în apropiere. Îşi miji ochii, simţind ceva foarte fierbinte urcându-i de la genunchi în sus. Aventura spre care îl târâse Marco venea în salturi elastice, teribile. Un strigăt de nemăsurată plăcere se transformă la trecerea prin cartuşul filtrant al măştii de

gaze într-un muget indescriptibil. Marco încremenise cu toporul pe poziție cu tăişul în sus, gata de lovitură. Îşi mişca încet capul de sus în jos încercând să cuprindă cu privirea prin vizorii rotunzi cât mai mult spațiu.

În acest spațiu se desfăşura tăcută haita.

Primele fiare se repeziră la Longrad. Toporul lui cosi pe un arc de cerc scurt, trei dintre ele se prăbuşiră imediat în zăpadă cu sângele gâlgâind.

Marco, oarecum mai liber cu masca sa – probabil de speriat chiar şi pentru animanele acelea flămânde – acționă şi el eficace, doborând alți doi. O sete arzătoare de a măcelări bestiile acelea tăcute îi cuprindea pe amândoi din ce în ce mai profund.

Topoarele roşii zdrobeau cu trosnete seci coaste, şire şi țeste. Sunetele erau clare în liniştea nefirească a pădurii. Câteva fiare reuşiseră totuşi să le mursece pulpele iar acum oboseala luptei îi ajungea şi pe ei. Nu ar fi putut să-şi dea seama cât a durat măcelul; când sus apărură cei din convoi.

Albul îi tulbură mult şi vânzoleala dintre brazi îi făcu pe vânătorii convoiului prezidențial să-şi descarce armele într-acolo.

Când fumul albăstrui al salvelor se risipi amestecându-se cu pulberea de ciment din aer, numai două umbre mai fugeau spre Blos-de-Valé prin brădetul semeț.

Convoiul se întoarse.

Gonacii nu mai băgară în dubiță decât doi câini lup vii. Vânătoarea se terminase.

La ora paisprezece şirul automobilelor negre şi khaki se întinse la drum după anumite proceduri neplăcute lăsate în seama organelor gazdă.

Într-una dintre serile acelei ierni inginerul a venit în inspecție şi a găsit doi lupi tolăniți lângă peretele cald al
Arzătoarelor. Ochii fiarelor l-au privit galben strălucitor ca semiluna, văzându-l cum îşi ia arma, cum ocheşte şi cum trage.

*